

opusdei.org

A Prelátus 2008. októberi levele

Az alázat elengedhetetlen erény annak, aki az életszentségre törekszik. Októberi levelében az Opus Dei prelátusa arról ír, hogy csak Isten segítségével lehetünk jó eszközök az Úr kezében.

2008.10.20.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Holnap ünnepeljük az Opus Dei alapításának 80. évfordulóját, a szent

őrangyalok ünnepét, ami őszinte és buzgó hálaadásra indít minket. Úgy készültünk e napra, hogy igyekeztünk egyre közelebb kerülni a Szűzanyához. Most különös módon megköszönjük Szűz Máriának anyai jelenlétét gyermekei e családjának minden lépésénél. Szoros egységben Szent Josemariával és a Mű valamennyi hívével, akik már bejárták ezt az utat – különösen megemlékezve Don Alvaróról – mindannyian hálát adunk égi Édesanyánknak azért, hogy állandóan segítségünkre van és elkísér minket utunkon. Arra is kérjük őt, hogy járja ki nekünk a Mennyben azt az ajándékot, hogy végigjárhassuk az utat, melyet Isten 1928. október 2-án megmutatott szeretett Atyánknak.

Szent Josemaría több mint tíz éven át kérte Istent, hogy mutassa meg neki, mit kér tőle. Egy az Evangéliumból származó röpimát ismételve kérte

ezt: *Domine, ut videam*[1], Uram, hogy lássak. Állandó imádsága – mellyel a Szűzanyához is fordult – felkészítette őt a döntő pillanatra, ahogy arra világosan rámutatott Ratzinger bíboros egy szentbeszédben, melyet az Atyánk boldoggá avatásakor mondott.

Josemaría Escrivá nagyon korán ráébredt, hogy Istennek terve van vele, hogy kér tőle valamit. Azt azonban nem tudta, mit. Hogyan leljen rá a válaszra, hol keresse? Mindenekelőtt Isten Igéjében, a Szentírásban kezdett keresni. Nem egy múltbeli történetként olvasta a Bibliát, sem egy megvitatandó problémákról szóló könyvként, hanem olyan igeként, amely a jelenre vonatkozik, amely ma beszél hozzánk: egyszóval olyan igeként, amelyben mi mindannyian főszereplők vagyunk és amelyben meg kell keresnünk a helyünket, rá kell lelnünk az utunkra.[2]

Amikor Szent Josemaría végül meglátta, milyen tervei vannak Istennek az életével, azonnal hozzáfogott, hogy megvalósítsa azokat. Joggal mondhatta: ***mint Pálnak Damaszkuszban – bár kisebb arányban –, nekem Madridban hullott le a fátyol a szememről és Madridban kaptam meg a küldetésem.***^[3] Azt az isteni feladatot kapta, hogy terjessze az életszentségre való egyetemes meghívást, ugyanakkor az Egyház szívében nyisson egy sajátos utat – az Opus Deit –, hogy az sokaknak segítsen munkájukon és mindennapi életkörülményeiken keresztül megfelelni az életszentségre és az apostolkodásra szóló hivatásuknak.

Az Atyánk nagyon tisztában volt vele, hogy Isten előtt ő semmi. Mély meggyőződéssel mondta és írta, hogy ***alkalmatlan és süket eszköz*** volt^[4], akire Isten rábízta ezt a küldetést – mely teljes mértékben meghaladta

képességeit –, hogy ezáltal teljesen egyértelművé tegye, hogy „mindez” Istentől van és nem emberi elme találta ki. **Huszonhat éves voltam ... és Isten kegyelmén és jó humorérzéken kívül nem volt semmim. De ahogy mi emberek írunk egy tollal, úgy ír az Úr egy asztal lábával, hogy jól látszódjon, hogy ő az, aki ír: ez benne a hihetetlen, a csodálatos.**[5] Ez volt legmélyebb meggyőződése földi élete végéig. A Mennysországba való átköltözése előtt néhány héttel így beszélt: **Még egyszer beteljesült, amit a Szentírás mond: az ostobát, az értéktelent, az – így is fogalmazhatnánk – alig létezőt... választotta ki Isten és állította szolgálatába. Így választotta ki e teremtményét eszközeül.**[6]

Itt láthatjuk az egyik alapvető tanítást, melyet ez az évforduló elénk tár: alázatosnak kell lennünk, hogy Isten eszközként használhasson

minket üdvözítő terveihez. A gőg, hagyni, hogy saját énünk gúzsba kössön minket, nagy ellensége az életszentségnek és az eredményes apostolkodásnak. Ezzel szemben ha valaki őszintén semminek tartja magát, ha elismerjük, hogy minden képességünk Istentől származik és nem saját magunktól, akkor készen állunk rá, hogy hatékony eszközzé váljunk Isten kezében.

Ezen a ponton megfogalmazhatunk néhány nagyon személyes kérdést. Hogyan tekintek magamra Isten jelenlétében? Azt gondolom, hogy van valamim vagy érek valamit? Vagy felismerem, hogy minden Isten ajándéka? Őszintén kérem, hogy úgy tudjam megismerni magam, mint amilyennek ő lát engem? Ugyanakkor semmiségünk elismerése nem vezethet pesszimizmushoz vagy frusztráltsághoz, hanem Istenbe vetett nagyobb bizalmat és

ráhagyatkozást kell eredményeznie. Elmélkedjünk Szent Josemaría e gondolatán: ***Vesd magadtól távol a kétségbeesést, mely elfog, ha nyomorúságodra gondolsz. A valóság az, hogy anyagi téren nulla vagy... társadalmi szempontból másik nulla... és ugyanúgy erényeid és tehetséged szempontjából... De e nulláktól balra Krisztus áll... és így mily megszámlálhatatlan számot kapunk!***[7]

Amikor felismerjük saját nyomorúságunkat, ragadjuk meg szorosabban Isten kezét, kapaszkodjunk abba a bizonyosságba, hogy mivel megkeresett minket, minden segítséget megad ahhoz, hogy el tudjuk tüntetni az útból az akadályokat. E mély alázat alapján képesek leszünk megoldani az apostoli feladatokat, melyekre keresztény hivatásunk hív, amely

természetéből fakadóan az apostolkodásra szól. Ezt világosan láthatjuk az Evangéliumban, amikor Urunk meghívja az első Tizenkettőt, hogy vele legyenek, majd elküldi őket ígét hirdetni.[8] Az első tanítványokban minket is meghívott Jézus, hogy nevét hirdessük a körülöttünk élőknek. **Dióhéjban: az Úr jelöli ki valakit apostolnak, nem az ember saját akarata. Nem önmagunk révén leszünk apostolokká – hangsúlyozza a pápa –, hanem az Úr tesz bennünket azzá. Az apostolnak ezért arra van szüksége, hogy szüntelenül kapcsolatban álljon az Úrral.**[9]

Egy apostol nem a saját nevében beszél, hanem azt adja tovább, amit kapott. Ezt tették az első tanítványok, és a keresztényeknek ma is hasonlóképp kell cselekedniük. Szent Pál hivatásáról a közelmúltban XVI. Benedek a következőket mondta: **Ismét előtérbe kerül az, hogy**

valaki más a kezdeményező fél, Jézus Krisztus, akinek Pál teljes mértékben lekötelezettje, de különleges hangsúlyt kap az, hogy Pál küldetést kapott tőle, hogy hirdesse a nevét és minden személyes érdeket tekintsen teljesen másodlagosnak.[10]

Soha ne feledkezzünk el arról, hogy Isten – anélkül, hogy elvenné a szabadságunkat – azt szeretné, hogy teljesen hűségesek legyünk, minden órában, minden körülmény közepette. Ezért nagyon tudatában kell lennünk annak, hogy sosem vagyunk egyedül. Ő vigyáz ránk, figyel ránk és – anélkül, hogy bármire vagy bárkire szüksége lenne – azt akarja, hogy folyton szüksége legyen ránk. E napi szintű igazsággal szembesülve az Atyánk arra buzdított minket, hogy gondoljunk többet arra, hogy *ecce ego, quia vocasti me*[11], itt vagyok, hívtál. Igen, Isten kitartóan beszélget

velünk, és azt akarja, hogy még teljesebben válaszoljunk irántunk való különleges szeretetére.

XVI. Benedek beszél a Mester tanítványainak egy másik ismérvéről is a hívás és a küldetés mellett: a tanítvány saját példájával és tanításával, tettei és szavai tanúsága által valósítja meg eredményesen az apostoli küldetést. Szent Pál példájára mutatva hangsúlyozza ezt a Szentatya: **Apostolnak lenni nem tiszteletbeli cím, hanem olyan feladat, amely konkrétan, olykor drámaian elkötelezi az érintett személy teljes létét.**[12]

Caritas Christi urget nos[13], Krisztus szeretete ösztönöz minket – írja Szent Pál a korintusiaknak. Pált a lelkek üdvösségeért való buzgóság hajtotta, az Úr példáját követte, aki *azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt...*

Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg.[14]

Az Evangéliumtól kapott élet újdonságát tovább kell adni más szíveknek, míg mindegyiket lánggra nem lobbantja a szeretet tüze. Aki megismerte Isten szeretetét, szükségét érzi annak, hogy minden tőle telhetőt megtegyen annak érdekében, hogy mások is megismerjék Jézus Krisztust, kövessék és szeressék őt. ***A mi kis világunkban***– mondta Szent Josemaría –, ***amelyben oly sok a felfordulás és a gondolatok terén uralkodó zűrzavar, hogy kérnék a lelkek, hogy megkereszteljék őket, ha senki sem magyarázza el nekik a keresztény hitet? Fides ex auditu. A hit hallásból fakad – mondja Szent Pál. Hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse? (Róm10,14)***Jézus nem

így tett. Az Úr példát mutatott, de tanított is: coepit facere et docere(ApCsel1,1).[15]

A kifogások láttán, melyeket az emberek olykor felhoznak, hogy elrejtsek kényelemre törekvésüket és burzsoá gondolkodásmódjukat, az Atyánk a következőket mondta: ***Miért avatkozzak bele mások életébe? Mert keresztényként ez kötelességem! Mert Krisztus beleavatkozott a ti életetekbe és az enyémbé, mint ahogy belépett Péter és Pál életébe, János és András életébe... És az apostolok megtanultak ugyanígy tenni. Ha nem így tettek volna, ha a Mester kifejezett parancsa után nem mentek és tanítottak volna, ha nem mozdultak volna és csak a Tizenkettő maradt volna meg, ma nem lenne Egyház.***[16]

Néhány nap múlva megkezdődik a Püspöki Szinódus rendes közgyűlése,

melynek témája „Isten Szava az Egyház életében és küldetésében”. Már tudjátok, hogy a pápa által kinevezett tagként veszek részt a szinóduson. A Pápa útmutatásait követve arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok és kérjetek meg másokat is, hogy imádkozzanak, hogy e találkozó Szent Péter utódjával gyümölcsöző legyen.

Igyekezzünk nap mint nap jobban megismerni Isten Igéjét, szeretettel és tisztelettel – az Egyház Hagyományának fényében és a Tanítóhivatal irányítását követve – vegyük kezünkbe a Szentírást és különösen az Evangéliumokat, hogy tanuljunk az Úrról és tanítását átültessük a gyakorlatba. Terjesszük tanítását *opportune et importune*^[17], akár alkalmas, akár alkalmatlan, ahogy tette Szent Pál. Akkor mi is így kiálthatunk Szent Pállal életünk végén: *A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet*

megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.[18]

E hónapban több Szűz Máriához kapcsolódó ünnep is van. Gyakran folyamodjunk égi Édesanyánk közbenjárásáért, olthatatlan vágyat érezve rá, hogy nagyon szoros kapcsolat fűzzön minket hozzá. Imádkozzuk nagyobb áhítattal a rózsafüzért, amely ***hathatós fegyver***[19] az életszentségért vívott harcban. Szeptember 20-án, szombaton Zaragozában jártam egy találkozó miatt, és imádkoztam az Oszlopos Szűz Mária előtt, egyesülve az imákkal, melyeket Szent Josemaría mondott e szentélyben. Torreciudadban is jártam, ahol egyesülve az Atyánk kérésével oly sok szükséglet helyeztem a Szent Szűz lábai elé. Másnap, vasárnap tértem

vissza Rómába, és nagyon sajnáltam, hogy nem volt alkalmam letérdelni a Fogolykiváltó Boldogasszony előtt a tiszteletére szentelt bazilikában Barcelonában.

Mindennap imádkozom, hogy Szent Josemaría szentté avatása – melynek most lesz a hatodik évfordulója – erőteljes lendületet adjon mindannyiunknak, mivel ha valóban nagyon is az Atyánk fiai és leányai szeretnénk lenni, akkor naponta kell táplálnunk lelkünkben a megtérés, az életszentség iránti vágyat és örömmel kell megélnünk, hogy *nunc coepi*, most kezdek.[20] Ha nem törekszünk mindennap személyes megtérésünkre, apostolkodásunk nem lesz eredményes. 2002. február 26-a óta ismétlem ezt, azon nap óta, melyen – e bejelentésre készülve – megtudtuk a szentté avatás időpontját. E tanács – melyet mindennap sugall nekünk Szent Josemaría a Mennysországból, éppúgy

mint földi élete során – semmit sem
veszített erejéből.

Minden szeretetemmél megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. október 1.

[1] *Lk* 18,41

[2] JOSEPH RATZINGER BÍBOROS:
*szentbeszéd az Opus Dei alapítójának
boldoggá avatásáért bemutatott
hálaadó misén*, 1992. május 19.

[3] SZENT JOSEMARÍA: Levél, 1965.
október 2.

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Instrucción*,
1934. március 19., 7. pont

[5] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés jegyzetei, 1962. október 2.

[6] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés jegyzetei, 1975. március 19.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 473

[8] Vö. *Mk* 3,13-14

[9] XVI. BENEDEK: általános kihallgatás, 2008. szeptember 10.

[10] Ugyanott

[11] *1Sám* 3,6

[12] XVI. BENEDEK: általános kihallgatás, 2008. szeptember 10.

[13] *2Kor* 5,14

[14] *2Kor* 5, 15.17

[15] SZENT JOSEMARÍA: egy összejövetel jegyzetei, 1968. január 5.

[16] SZENT JOSEMARÍA: egy összejövetel jegyzetei, 1960. február 14.

[17] Vö. *2Tim* 4,2

[18] *2Tim* 4,7-8

[19] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*,
előszó

[20] Vö. *Zsolt* 76,11 (Vulgáta)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2008-oktoberi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-oktoberi-levele/)
(2025.08.10.)